Predikan av Jenny Arnerlöf – Ett är nödvändigt - 2022

I måndags satt många av oss och miljontals människor över hela världen klistrade vid våra skärmar för att se begravningen av Englands Drottning Elizabeth den II. Som en vän kommenterade var det en makalös manifestation på alla sätt och viss. Sändningen varade i över sju timmar och den som inte såg den sista kvarten missade en viktig symbolhandling. När spiran, globen och kronan plockades bort från hennes kista återlämnades de till kyrkans förvar – en påminnelse om att den makt hon anförtroddes för att regera över och tjäna sitt folk med kom från Gud. Många har skrivit att hennes bortgång markerar slutet av en tradition och tanke som har funnits sedan urminnestider om kungadömet av Guds nåde. Wikipedia definierar det som en legitimeringsprincip vars grundsats är att monarken är insatt i sitt ämbete av Gud och är ansvarig endast inför Gud (vilket inte är så endast!). I ett sekulärt samhälle och i kölvattnet av valrörelsen är det inte svårt att se varför den tanken inte får plats i ett demokratiskt samhälle. Samtidigt är det fascinerande att miljontals människor från hela världen stannade upp för att ta del av den symbolrika begravningsgudstjänsten som livesändes. Kan det vara så att många intuitivt förstår att vi är barn till en kung som vill skänka oss sin makt? Makt som vi anförtros använda på ett sätt som förhärligar och vittnar om kungens nåd och godhet. Makt som vi måste lära oss att använda på ett saktmodigt och fruktbärande sätt eftersom vi alla kommer att redogöra för kungen om hur vi har använt allt vi har anförtrotts.

Kanske undrar ni om jag är på väg att förespråka övergivandet av demokrati för att återgå till monarki. Det är jag inte. Det jag vill hjälpa oss att se är att det är viktigt för oss att vara medvetna om maktfrågor, båda i

det stora hela men också på ett personligt plan. Vem har vi låtit ha makt över oss? Och hur använder vi den makten som vi har fått? Eller för att säga det på vår tids språk, vem är din coach? Vilka influenser följer du? Och vilka ser upp till dig som en coach eller influenser?
Jesu ord i dagens evangelietext är till alla som har följt vägledningen för människor som har visat sig vara utnyttjande, principlösa, samvetslösa, svekfulla, opålitliga, eller som bara inte haft vårt bästa i åtanke. Det finns många människor i världen som tjänar bra på att få andra att följa deras vägledning till det goda livet. Några här har säkert tänkt tanken att som pastor och predikant är min röst en bland dessa många. Det finns likheter, men skillnaden är att jag inte ber er att följa mig utan vill hjälpa oss alla följa Jesus Kristus.
De stora frågorna vi behöver ställa för människor som vill leda andra är från vem har de fått sin makt och vem svarar de till? Vad är det de erbjuder och till vilket pris?

Jesu ord i dagens text är riktade till alla som har försökt att leva efter läror som är omöjliga att leva upp till, och som omöjligen kan ge oss det ideala livet som vi längtar efter. Jesu ord är riktade till de som har provat och funnit att varje tänkbara andlig teknik som lovar frid, upplysning och välbefinnande är bristfällig. Hans ord är riktade till alla som har tävlat om att ta steget upp bland samhällets mäktiga bara för att upptäcka att stegen lutade mot fel väggen och att det dessutom var ensamt däruppe. Och Jesus ord är riktade till alla som har strävat efter att leva så oförvitligt att de inte längre ser sitt behov av Guds nåd. Kort sagt är Jesu ord till för alla som i jakten efter det goda livet ensam har burit tunga bördor.

Vi förknippar ett ok med två oxar eller parhästar men på Jesu tid kunde de fattigaste som inte hade lastboskap ta på sig ett ok som hjälpte dem bära en börda med hela sin kropp. Hans erbjudande för de trötta att ta på sig hans ok är på en och samma gång en kallelse och ett löfte.

Löftet är att Jesus bär våra bördor tillsammans med oss. Allt som vi möter har han mött i en eller annan form. Vi kan dela alla våra känslor, rädslor och längtan med honom vissa om att han förstår oss och kan leda oss så att vi förvaltar vår erfarenhet under hans ledning. När vi bär våra bördor med honom sakta men säkert lär vi att använda den makten vi har på sätt som stämmer överens med hur han använde sin makt. Som jag skrev i veckobrevet fångar ord som saktmodig och tillit till Gud något av Jesu egen karaktär.

Kallelsen att ta på sig Jesu ok är en kallelse till lärjungaskap. Det är ett ord som har fallit ur modet i en tid när vi inte vill betraktas som religiösa fanatiker. Att vara lärjunge är inte att vara fanatiker. Som lärjunge behöver du inte sitta på tunnelbanan med en öppen Bibel i handen för att signalera att du är troende. Inte heller behöver du visa upp ett skinande glatt ansiktsuttryck när du innerst inne känner sorg och oro. Det handlar om att odla ett sätt att vara som prioriterar Jesu vägledning och ledarskap över alla andras. Det innebär att efter bästa förmåga ta hans imperativ på allvar. Sagt så låter det stort och abstrakt men hans imperativ är att älska och tjäna. Att ta hand om en dement släkting eller små barn är ypperliga övningsmöjligheter där man kan öva lärjungaskap. Strävan efter att vara en bra chef kan vara ett bra träningsfält för lärjungaskap liksom ansträngningen att vara en uppskattad arbetstagare (oavsett om chefen är bra) kan vara det. Att vara lärjunge är ett fältarbete – det sker aldrig under

optimala förhållanden men Jesus lovar att vara med oss när vi tar på oss hans ok.
Den stora frågan som vi alla då ställs inför är vem är Jesus för oss? Vem är han som har gett ett sådant löfte till alla som är trötta och tyngda av bördor?
Evangelisten Matteus vill hjälpa oss förstå att Jesus är gudomlig visdom förkroppsligad. I verserna strax före dagens text har Jesus blivit frågad om sin identitet av några av Johannes Döparens lärjungar. De ville veta om Jesus var räddaren som skulle uppenbara Gud. I princip var Jesu svar att det var det han redan gjorde. Det brukar vara de lärda och kloka som får uppenbarelser men i Jesu fall kunde de inte se att han var en uppenbarelse av Gud. Det fanns två huvudanledningar för det: 1. Jesus motsvarade inte deras förväntningar. 2. Det andra var att de inte kunde se deras egna behov. Det är den andra anledningen som hindrar de flesta människor i vår tid från att söka vägledning och vila hos Jesus. De mäktiga – de lärda och framgångsrika bland oss ofta tänker att Gudstro är en krycka för de svaga. Som en klok kvinna har skrivit ser de inte att under allt som håller ihop och förgyller våra liv – saker som elnätet, bra sjukvård, kaffe och kulturföreställningar – under allt detta är även vi starka nakna och sårbara. De förstår inte att allt människor har gjort som är gott har också Guds fingeravtryck på det eftersom världen är Guds och Gud är mer än glad att dela den med oss.
Jesus inbjudan att komma till honom är ett eko av de sista verserna i Jesus Syraks vishet. Där står det, ”*Böj nacken under oket, så skall era själar få lärdom; den kan ni finna på nära håll*.” I Kristus har Gud, den högsta visdomen som finns, kommit världen nära. Genom den heliga Anden är Kristus nära oss än idag och redo att leda oss med Guds visdom som är nyckelingrediensen för ett gott liv. De goda nyheterna för oss idag är att

genom den heliga Anden är Gud alltid nära, redo att skänka oss vila och arbeta med oss för det goda. Amen.